

FELLINGER KÁROLY

Tetthely

*És az ugatás kézzelfogható lett,
akár az elkapart kutya teteme,
amikor a ház alapjait ástuk,
aminek már nincs bőr a pofáján, mint
Jánosnak, ki megint túlköltekezett,
pénze sincs már, hogy hazautazzon, még
eszünkbe jut, gondolatmenetet vág,
a képzelőerő átpakolja, mint
akit érdekel, hogy fiú avagy lány,
de van orra rá, hogy kiszimatolja,
hova is temetik majdan gyilkosát,
onnét meg biztosan szárnyra kelhetne.*

A

*felejtés kézen fog, beköti cipő-
fűződ, hirtelen észreveszi, hogy a
cipő fordítva van rajtad, bejárja
veled az egész kertet, aztán mindent
megmutat töviről hegyire, majd a
nyakába vesz, amíg a napba nézel,
nosztalgizál, felidézi, milyen
volt itt a kert apád gyerekkorában,
hozzánősz, mint levélhez a cinkos szél,
közben meg kezében az égő elemes-
lámpájával összevissza szurkálja
testét az éjjel, végig magánál van.*

Szaván fogom

*A kilakoltatás végbement,
ideiglenes szükséglakás a vers,
János, a költő csendben
elszállásolja szavait,
mintha kivágták volna nyelvét,
bámulatos képzelőerőre van szüksége,
a két szabadulóművész,
az élet meg a halál
János szeme előtt mezt cserél,
repül felé a labda, elvétí,
a felejtés újra átélhetővé
teszi, átélhetővé.*

Kötés

*Juli világgá ment bánatában,
mint valami vírust, összeszedett
pár utat, könnye hullott, akár az
áprilisban ágától megfosztott
nyírfának, mi alá vödört raktam,
de a vödör lyukas volt, észre se
vettem, pedig akkora volt a lyuk,
akár Juli tágra nyílt szeme, így
nem csoda, ha pislogott olykor, mert
ez így természetes, kiengedtem
a szelet a zsákból, kiszúrva, hogy
a pulóver fordítva van rajta,
a pulóver, amit Juli csak az
imént teregetett egy szárító-
kötélre, mielőtt megtalálta
volna a nyírfát, hogy átkarolja.*